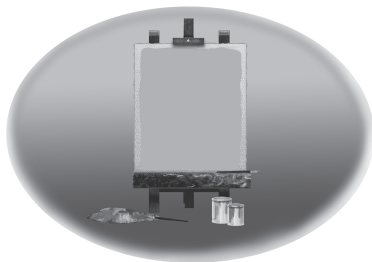

The Model Millionaire

O notă admirativă

Dacă nu ai o avere considerabilă, nici nu ai de ce să te porți frumos cu cei din jurul tău. Frumoasele povesti de iubire sunt numai pentru cei bogati, nu pentru cei care trăiesc de pe o zi pe alta. Cei săraci trebuie să fie practici și prozaici. Este mai bine să ai un venit stabil, decât să ai un comportament fascinant. Acestea sunt marile adevăruri ale lumii în care trăim, adevăruri pe care Hughie Erskine nu le-a înțeles niciodată. Bietul Hughie! Ca intelectual, trebuie să recunoaștem, nu era așa de strălucit. Nu a spus nimic genial sau răutăcios în toată viața sa. În schimb, era foarte plăcut privirii, cu părul lui saten creț, profilul foarte bine conturat și ochii cenușii. Era foarte popular atât printre bărbați, cât și printre femei, și era capabil să facă absolut orice, în afară de a face rost de bani. Tatăl său îi lăsase prin testament sabia pe care o folosise la cavalerie și Istoria războiului peninsular în cincisprezece volume. Hughie agățase sabia deasupra oglinzii, iar cărțile le-a aranjat pe un raft, între ghidul Ruff și revista Bailey și a continuat să trăiască din cele două sute pe care o mătușă bătrână i le dădea pe an. A încercat de toate. A intrat la Bursă timp de șase luni; dar ce să facă un fluture delicat ca el între taurii și urșii de la Bursă? Un timp a fost negustor de ceai, dar s-a săturat repede de ceaiul negru. Apoi a intrat în afacerile cu vin de Xerex

A note of admiration

Unless one is wealthy there is no use in being a charming fellow. Romance is the privilege of the rich, not the profession of the unemployed. The poor should be practical and prosaic. It is better to have a permanent income than to be fascinating.

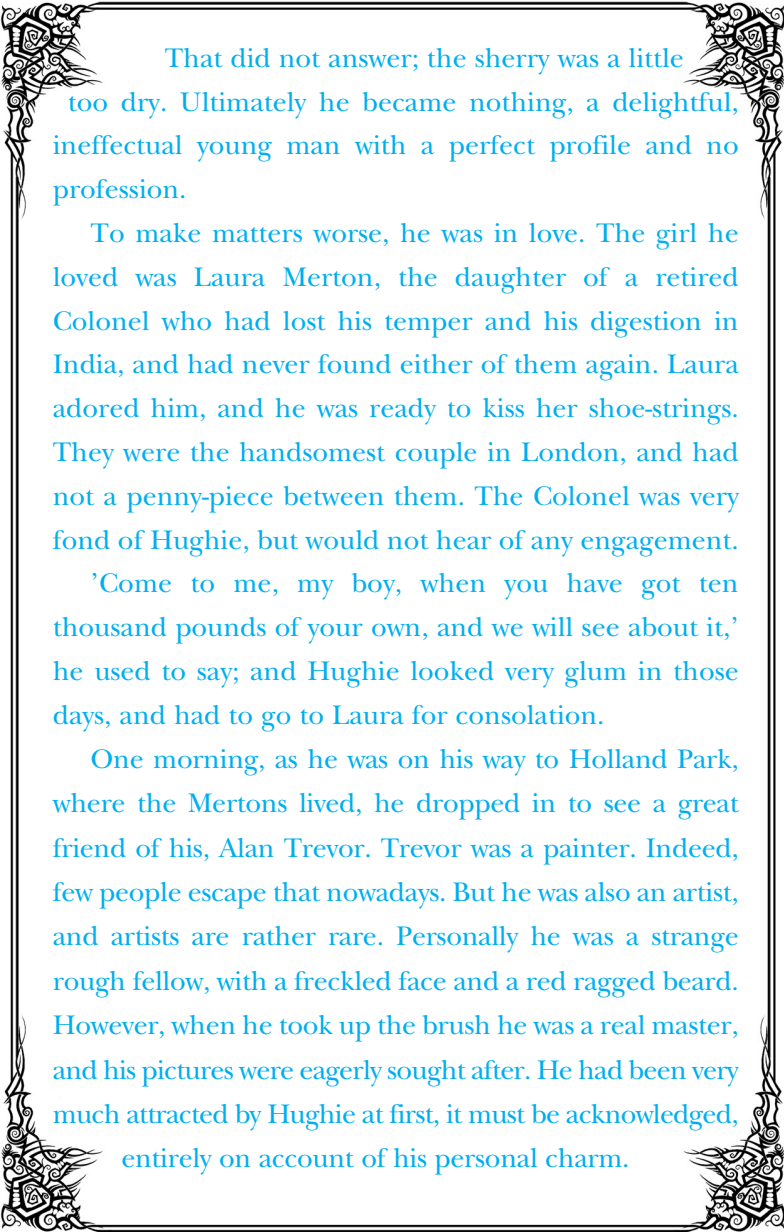
These are the great truths of modern life which Hughie Erskine never realised. Poor Hughie! Intellectually, we must admit, he was not of much importance. He never said a brilliant or even an ill-natured thing in his life. But then he was wonderfully good-looking, with his crisp brown hair, his clear-cut profile, and his grey eyes. He was as popular with men as he was with women and he had every accomplishment except that of making money. His father had bequeathed him his cavalry sword and a History of the Peninsular War in fifteen volumes. Hughie hung the first over his looking-glass, put the second on a shelf between Ruff's Guide and Bailey's Magazine, and lived on two hundred a year that an old aunt allowed him. He had tried everything. He had gone on the Stock Exchange for six months; but what was a butterfly to do among bulls and bears? He had been a tea-merchant for a little longer, but had soon tired of pekoe and souchong. Then he had tried selling dry sherry.

Nici asta nu a dat vreun rezultat; era un domeniu prea „uscat“. În cele din urmă, a devenit nimic, un tânăr neisprăvit, cu un profil perfect și fără nicio profesie.

Și, cum nu avea destule probleme pe cap, mai era și îndrăgostit. Fata pe care o iubea era Laura Merton, fiica unui colonel în rezervă; respectabilul își pierduse și cumpătul, și digestia în India și nu le mai regăsise nici pe una, nici pe alta vreodată. Laura îl adora, cât despre el, era gata să-i sărute șireturile de la pantofi. Erau cel mai frumos cuplu din Londra și nu aveau nimic al lor. Colonelul era foarte atașat de Hughie, dar nici nu voia să audă de logodnă.

Cuvintele lui erau de fiecare dată: „Vino la mine, băiatule, când faci rost de zece mii de lire sterline și mai discutăm.“ Și apoi Hughie devenea foarte abătut și se ducea la Laura ca să-l consoleze.

Într-o dimineață, pe când se ducea spre Parcul Holland, unde locuia familia Merton, se opri să-i facă o vizită bunului său prieten Alan Trevor. Trevor era pictor. În acele vremuri, pictori puteai găsi pe toate drumurile; însă Trevor era un artist, iar artiștii erau greu de găsit. Ca om, acesta era un tip ciudat, cam necioplit, avea pistrui și părul roșcovan. Cu toate acestea, când punea mâna pe pensulă, era un adevărat maestru, iar tablourile sale erau foarte căutate. Trebuie spus că a fost atras de Hughie de la început, doar din cauza farmecului său personal.

That did not answer; the sherry was a little too dry. Ultimately he became nothing, a delightful, ineffectual young man with a perfect profile and no profession.

To make matters worse, he was in love. The girl he loved was Laura Merton, the daughter of a retired Colonel who had lost his temper and his digestion in India, and had never found either of them again. Laura adored him, and he was ready to kiss her shoe-strings. They were the handsomest couple in London, and had not a penny-piece between them. The Colonel was very fond of Hughie, but would not hear of any engagement.

'Come to me, my boy, when you have got ten thousand pounds of your own, and we will see about it,' he used to say; and Hughie looked very glum in those days, and had to go to Laura for consolation.

One morning, as he was on his way to Holland Park, where the Mertons lived, he dropped in to see a great friend of his, Alan Trevor. Trevor was a painter. Indeed, few people escape that nowadays. But he was also an artist, and artists are rather rare. Personally he was a strange rough fellow, with a freckled face and a red ragged beard. However, when he took up the brush he was a real master, and his pictures were eagerly sought after. He had been very much attracted by Hughie at first, it must be acknowledged, entirely on account of his personal charm.

Obişnuia să spună că „singurii oameni pe care un pictor ar trebui să îi ia în considerare sunt fie cei frumoşi, fie cei înfricoşători“, oameni care sunt o încântare să îi contempli şi cu care e o plăcere să conversezi. Bărbaţii care sunt gentili şi femeile care sunt drăgălaşe conduc lumea sau cel puţin aşa ar trebui să fie. Aşa că, după ce îl cunosc mai bine pe Hughie, se ataşă şi mai mult de el, pentru firea sa veselă, expansivă şi comportamentul său generos şi zvăpăiat; prin urmare îi dădu permis de intrare permanentă la el în studio.

Când Hughie intră, Trevor tocmai aplica ultimele retusuri la un minunat tablou în mărime naturală care înfăţişa un cerşetor. Acesta stătea pe o platformă mai înaltă dintr-un colţ al studioului. Era un bătrân zbârcit şi avea o faţă care arăta ca un pergament scofălcit; întreaga sa înfăţişare îţi inspira milă. Peste umeri avea aruncată o haină maro mizerabilă, toată numai zdrente; cizmele butucănoase erau peste tot cărpite şi peticite. Stătea sprijinit cu un braţ de un ciomag, iar cu celălalt tinea o pălărie ponosită, întinsă la cerşit.

– Ce model demn de luat în seamă! spuse încet Hughie în timp ce dădea mâna cu prietenul său.

– „Demn de luat în seamă?“ strigă Trevor cu toată puterea. Chiar aşa şi este! Un aşa cerşetor cum este acesta nu întâlneşti pe toate drumurile. Un adevărat trouvaille (trubadur), dragul meu; un Velasquez întruchipat! Pe toate stelele! Ce gravură ar fi făcut

Rembrandt din el!